

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

Dreptul internațional privat este în prezent reglementat în mare parte de legislația UE. Normele naționale suedeze în acest domeniu sunt stabilite prin statut și jurisprudență. Legislația pune în aplicare în principal convențiile internaționale la care Suedia este parte. Legislația principală din acest domeniu privește următoarele aspecte:

Căsătoria și copiii

- Capitolul 3 articolele 4 și 6 din Legea (1904:26, p. 1) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie și tutelă (*lagen om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap*) (denumită în continuare IÅL);
- Articolele 9, 12 și 13 din Ordonanța (1931:429) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie, adopție și tutelă (*förordningen om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, adoption och förmynderskap*) (denumită în continuare NÅF);
- Articolul 3 din Legea (2018:1289) privind adopțiile în situații internaționale (*lagen om adoption i internationella situationer*);
- Articolele 2, 3, 3a, 5, 5a, 6 și 6a din Legea (1985:367) privind aspectele internaționale legate de paternitate (*lagen om internationella faderskapsfrågor*) (denumită în continuare IFL);
- Regulamentul Consiliului (UE) 2016/1103 din 24 iunie 2016 de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale;
- Regulamentul (UE) 2016/1104 al Consiliului din 24 iunie 2016 de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate;
- Legea (2019:234) privind relațiile patrimoniale dintre soți sau concubini în situații internaționale (*lagen om makars och sambors förmögenhetsförhållanden i internationella situationer*);
- Articolul 1 din Legea (2012:318) privind Convenția de la Haga din 1996 (*lagen om 1996 års Haagkonvention*) și articolele 15-22 din aceeași Convenție asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor încheiată la Haga la 19 octombrie 1996 (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1996”);
- Articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere (denumit în continuare „Regulamentul privind întreținerea”) și Protocolul de la Haga din 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere.

Sucesiunea

- Articolele 20-38 din Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor.

Contracte și achiziții

- Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (denumit în continuare „Regulamentul Roma I”);
- Articolele 79-87 din Legea privind cambiile (*växellagen*) (1932:130);
- Articolele 58-65 din Legea privind cecurile (*checklagen*) (1932:131);
- Legea (1964:528) privind legislația aplicabilă vânzării de bunuri (*lagen om tillämplig lag beträffande köp av lösa saker*) (denumită în continuare IKL);
- Articolele 25a, 31a și 42a din Legea (1976:580) privind co-decizia la locul de muncă (*lagen om medbestämmande i arbetslivet*) (denumită în continuare MBL);
- Legea (1993:645) privind legislația aplicabilă anumitor contracte de asigurări (*lagen om tillämplig lag för vissa försäkringsavtal*);
- Capitolul 13 articolul 4 și capitolul 14 articolul 2 din Codul privind transportul maritim (*sjölagen*) (1994:1009);
- Articolul 14 din Legea privind contractele încheiate cu consumatorii (1994:1512) (*lagen om avtalsvillkor i konsumentförhållanden*);
- Capitolul 1 articolul 4 din Legea (2011:914) privind protecția consumatorilor în acordurile privind folosința bunurilor rezidențiale pe durată limitată sau produsele de vacanță pe termen lung (*lagen om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende eller långfristig semesterprodukt*);
- Capitolul 3 articolul 14 din Legea (2005:59) privind contractele la distanță și contractele de vânzare la distanță (*lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler*);
- Articolul 48 din Legea privind vânzarea de bunuri către consumatori (*konsumentköplagen*) (1990:932).

Repararea prejudiciului

- Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (denumit în continuare „Regulamentul Roma II”);
- Articolele 8, 14 și 38 din Legea privind prejudiciile cauzate de accidente rutiere (*trafikskadelagen*) (1975:1410);
- Articolul 1 din Legea (1972:114) cu privire la Convenția din 9 februarie 1972 dintre Suedia și Norvegia privind pășunatul renilor (*lagen med anledning av konventionen den 9 februari 1972 mellan Sverige och Norge om renbetning*);
- Articolul 1 din Legea (1974:268) cu privire la Convenția din 19 februarie 1974 privind protecția mediului dintre Danemarca, Finlanda, Norvegia și Suedia (*lagen med anledning av miljöskyddskonventionen den 19 februari 1974 mellan Danmark, Finland, Norge och Sverige*).

Legislația privind procedura de insolvență

- Regulamentul (UE) nr. 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (denumit în continuare „Regulamentul din 2015 privind insolvența”);
- Articolele 1, 3 și 5-8 din Legea (1934:67) care stabilește normele care reglementează stările de insolvență care implică bunuri în Danemarca, Finlanda, Islanda sau Norvegia (*lag med bestämmelser om konkurs, som omfattar egendom i Danmark, Finland, Island eller Norge*);

- Articolele 1, 4-9 și 13 din Legea (1934:68) privind efectele stărilor de insolvență care intervin în Danemarca, Finlanda, Islanda sau Norvegia (*lag om verkan av konkurs, som inträffat i Danmark, Finland, Island eller Norge*);
- Articolele 1, 3-8 și 12 din Legea (1981:6) privind stările de insolvență care implică bunuri într-o altă țară nordică (*lag om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land*);
- Articolele 1, 4-9, 13 și 14 din Legea (1981:7) privind efectele stărilor de insolvență care intervin într-o altă țară nordică (*lag om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land*).

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Suedia este parte la următoarele convenții internaționale multilaterale care stabilesc norme de determinare a legii aplicabile. Având în vedere că Suedia adoptă o abordare dualistă în ceea ce privește tratatele internaționale, aceste convenții multilaterale au fost de asemenea transpuse în legislația națională suedeză. A se vedea mai sus.

Liga Națiunilor

- Convenția din 1930 pentru reglementarea anumitor conflicte de legi referitoare la cambii și la biletele la ordin;
- Convenția din 1931 pentru reglementarea anumitor conflicte de legi referitoare la cecuri.

Conferința de la Haga de drept internațional privat

- Convenția din 1955 privind legea aplicabilă vânzării internaționale de mărfuri;
- Convenția din 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare;
- Convenția din 1996 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia răspunderii părintești și a măsurilor de protecție a copiilor;
- Protocolul de la Haga din 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere.

Uniunea Europeană

- Convenția din 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (*Regulamentul Roma I* a înlocuit Convenția pentru contractele încheiate la sau după 17 decembrie 2009).

Convențiile nordice

- Convenția din 1931 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia de stabilire a normelor de drept internațional privat cu privire la căsătorie, adopție și tutelă (modificată ultima dată printr-o convenție de modificare din 2006);
- Convenția din 1933 dintre Suedia, Danemarca, Finlanda, Islanda și Norvegia privind insolvența (denumită în continuare „Convenția nordică privind insolvența”);
- Convenția din 1934 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia privind succesiunea, testamentele și administrarea masei succesoriale (modificată ultima dată printr-o convenție de modificare din 2012);
- Convenția din 1974 privind protecția mediului dintre Danemarca, Finlanda, Norvegia și Suedia.

1.3 Principalele convenții bilaterale

Convenția din 1972 dintre Suedia și Norvegia privind pășunatul renilor (*1972 års konvention mellan Sverige och Norge om renbetning*).

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorească de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

În termeni generali, atunci când un litigiu are conexiuni internaționale, o instanță ar trebui să abordeze din proprie inițiativă chestiunea legii aplicabile. O serie de norme de drept internațional privat suedez stipulează că trebuie să se respecte alegerea legii aplicabile de către părțile contractante în ceea ce privește aspectele legate de acord. Atunci când un litigiu face obiectul unei soluționări extrajudiciare, părțile pot să convină, de asemenea, asupra legii aplicabile atunci când litigiul este examinat de instanță. Atunci când un caz se referă la un raport juridic pentru care legislația națională suedeză permite concilierea, instanța trebuie să aprobe o declarație unanimă de subordonare față de legislația suedeză, cu condiția să existe o legătură cu Suedia [a se vedea Noua arhivă privind legislația (NJA) 2017 p. 168].

2.2 Retrimiteria

Dreptul internațional privat suedez nu acceptă, ca regulă generală, doctrina retrimiterii. Există însă o excepție, prevăzută la articolul 79 alineatul (2) din Legea privind cambiiile și la articolul 58 alineatul (2) din Legea privind cecurile, cu privire la capacitatea cetățenilor străini de a încheia tranzacții care implică cambii sau cecuri. Aceasta este motivată de faptul că dispozițiile respective se bazează pe convenții internaționale. O altă excepție este prevăzută la articolul 9 alineatul (2) din Legea (1981:7) privind efectele stărilor de insolvență care intervin într-o altă țară nordică. În sfârșit, cu privire la valabilitatea formală a căsătoriei, retrimiteria este recunoscută la articolul 1 alineatul (7) din capitolul 1 din Legea (1904:26 p. 1) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie și tutelă.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

Nu există norme generale care să reglementeze efectul unei modificări a factorului de legătură. De exemplu, regulamentele Uniunii Europene privind regimul matrimonial al soților și al partenerilor înregistrați se bazează pe principiul imutabilității. Aceasta înseamnă că legea aplicabilă stabilită pentru factorul de legătură care a existat atunci când a avut loc căsătoria sau când a fost înregistrat parteneriatul va fi modificată numai în mod excepțional și ca urmare a unei cereri, în anumite condiții stabilite în regulamentul relevant al Uniunii Europene.

Principiul mutabilității, pe de altă parte, se aplică regimurilor matrimoniale în contexte nordice. Aceasta înseamnă că, dacă soții nu au încheiat un acord privind alegerea legii aplicabile și dacă amândoi au domiciliat ulterior într-o altă țară nordică și au locuit acolo cel puțin doi ani, se va aplica legea țării respective. Totuși, dacă ambii soți au domiciliat în țara respectivă anterior, în timpul căsătoriei, sau dacă soții sunt cetățeni ai țării respective, legea țării respective se va aplica din momentul în care aceștia și-au stabilit domiciliul acolo. Un principiu similar se aplică în cazul coabitării. [A se vedea capitolul 3 articolul 9 și capitolul 5 articolul 6 din Legea (2019:234) privind relațiile patrimoniale dintre soți sau concubini în situațiile internaționale.]

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Este considerat un principiu general al dreptului internațional privat din Suedia ca o dispoziție a unei legi străine să nu fie aplicată în cazul în care aplicarea acesteia ar fi vădit incompatibilă cu baza fundamentală a sistemului juridic din Suedia. Dispoziții în acest sens pot fi de asemenea regăsite în cea mai mare parte a legislației de drept internațional privat, însă nu poate să se deducă faptul că o restricție de ordine publică ar necesita un temei legislativ. Au existat foarte puține hotărâri în care s-a constatat că legea străină nu poate fi aplicată din motive de ordine publică.

Stabilirea normelor din legislația suedeză care sunt obligatorii la nivel internațional este, în general, o chestiune care ține de competența sistemului judiciar.

2.5 Proba legii străine

Dacă instanța constată că o lege străină este aplicabilă, dar nu este familiarizată cu conținutul de fond al acesteia, instanța respectivă are două opțiuni dintre care poate să aleagă. Aceasta poate fie să examineze ea însăși chestiunea, fie să solicite unei părți să prezinte informațiile necesare. Opțiunea aleasă va

reflecta varianta cea mai eficace. În cazul în care instanța judecătorească cercetează ea însăși chestiunea, aceasta poate obține asistență din partea Ministerului Justiției. În general, instanța ar trebui să joace un rol mai activ în litigiile care nu fac obiectul unei soluționări extrajudiciare, în timp ce, pentru litigiile care fac obiectul unei soluționări extrajudiciare, aceasta poate delega mai multe dintre activitățile de investigație chiar părților.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

Suedia este parte la Convenția de la Roma din 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale. Există o serie de norme separate legate de alegerea legii în anumite domenii. Regulamentul Roma I a înlocuit convenția pentru contractele încheiate începând cu data de 17 decembrie 2009.

Contractele de **vânzare de mărfuri** sunt reglementate de Legea (1964:528) privind dreptul aplicabil vânzării de mărfuri care transpune în legislația suedeză Convenția de la Haga din 1955 cu privire la legea aplicabilă vânzării internaționale de mărfuri. Această lege are prioritate față de normele stabilite în Regulamentul Roma I. Aceasta nu reglementează însă contractele încheiate cu consumatorii. Articolul 3 din lege permite cumpărătorului și vânzătorului să stabilească legea aplicabilă de comun acord. Articolul 4 prevede că, în cazul în care părțile nu au ales legea aplicabilă, se va aplica legea țării în care vânzătorul își are domiciliul. Se fac excepții de la această normă dacă vânzătorul a acceptat somația în țara în care își are domiciliul cumpărătorul și pentru achizițiile de la o bursă de valori sau o licitație.

O altă excepție de la normele prevăzute de Regulamentul Roma I există pentru unele **contracte încheiate cu consumatorii**. Norme speciale care vizează protejarea consumatorilor împotriva clauzelor privind alegerea legii sunt prevăzute la articolul 48 din Legea privind vânzarea de bunuri către consumatori (1990:932), la articolul 14 din Legea privind contractele încheiate cu consumatorii (1994:1512), la capitolul 1 articolul 4 din Legea (2011:914) privind protecția consumatorilor în acordurile privind folosința bunurilor rezidențiale pe durată limitată sau produsele de vacanță pe termen lung și la capitolul 3 articolul 14 din Legea (2005:59) privind contractele la distanță și contractele de vânzare la distanță. Conform acestor dispoziții, legislația unui stat membru al SEE trebuie să se aplice în anumite circumstanțe dacă oferă o protecție mai bună pentru consumator.

Norme specifice în ceea ce privește **cambiile și cecurile** sunt prevăzute la articolele 79-87 din Legea privind cambiile (1932:130) și la articolele 58-65 din Legea privind cecurile (1932:131). Acestea se bazează pe Convenția de la Geneva din 1930 pentru reglementarea anumitor conflicte de legi legate de cambii și biletele la ordin și pe Convenția de la Geneva din 1931 pentru reglementarea anumitor conflicte de legi legate de cecuri.

Unele contracte **de asigurare generală** sunt reglementate de Legea (1993:645) privind legislația aplicabilă anumitor contracte de asigurări.

3.2 Obligații extracontractuale

Chestiunea legii aplicabile obligațiilor necontractuale este reglementată de Regulamentul Roma II.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

În dreptul internațional privat suedez, factorul de legătură decisiv pentru stabilirea statutului personal este, în mod tradițional, cetățenia. În prezent există atât de multe cazuri în care cetățenia a fost înlocuită cu domiciliul ca factor principal de legătură încât este discutabil dacă se poate vorbi în continuare despre un singur factor de legătură principal pentru statutul personal. În dreptul internațional privat suedez, „statutul personal” este înțeles în esență cu referire la aspectele legate de capacitatea juridică și de nume.

În temeiul capitolului 1 articolul 1 din Legea (1904:26 p. 1) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie și tutelă, **capacitatea de a încheia o căsătorie** în fața unei autorități suedeze trebuie stabilită, în principiu, în conformitate cu legea suedeză în cazul în care una dintre părți este cetățean suedez sau își are domiciliul în Suedia. Norme similare se aplică în Cadrul nordic în conformitate cu articolul 1 din Ordonanța (1931:429) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie, adopție și tutelă.

Există norme speciale privind **tutela și curatela** în capitolele 4 și 5 din Legea (1904:26 p. 1) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie și tutelă, precum și la articolele 14-21a din Ordonanța (1931:429) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie, adopție și tutelă.

Chestiunea legii aplicabile **capacității de a încheia contracte** este reglementată în parte de articolul 13 din Regulamentul Roma I. Capacitatea de a încheia tranzacții care implică cambii sau cecuri este reglementată de normele speciale prevăzute la articolul 79 din Legea privind cambiile și la articolul 58 din Legea privind cecurile.

Există o normă specială privind **capacitatea de a se constitui parte în justiție sau de a fi chemat în justiție** în capitolul 11 articolul 3 din Codul de procedură judiciară (*rättegångsbalken*), care prevede că un străin care, în țara sa de origine, nu are capacitatea de a desfășura proceduri judiciare poate să facă acest lucru în Suedia dacă are această capacitate în conformitate cu legislația suedeză.

Dreptul internațional privat suedez consideră **aspectele legate de nume** ca ținând de legea statutului personal. Aceasta înseamnă, de exemplu, că dobândirea de către un soț a numelui celui alt soț nu este considerată a fi un aspect care intră sub incidența efectelor juridice ale căsătoriei în sfera personală. În conformitate cu articolul 31 din Legea (2016:1013) privind numele personale (*lagen om personnamn*), legea nu se aplică cetățenilor suedezi care au domiciliul în Danemarca, Norvegia sau Finlanda. Se poate concluziona *a contrario* că aceasta se aplică cetățenilor suedezi stabiliți în afara acestor state. Conform articolului 32, legea se poate aplica și în cazul cetățenilor străini care își au domiciliul în Suedia.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

Dreptul material suedez nu face distincție între **copiii legitimi și cei nelegitimi**, iar dreptul internațional privat suedez nu conține norme specifice privind alegerea legii pentru a stabili dacă un copil trebuie să fie considerat ca fiind născut în interiorul sau în afara căsătoriei sau dacă un copil născut în afara căsătoriei poate deveni legitim ulterior.

În ceea ce privește legea aplicabilă stabilirii **paternității**, există norme diferite pentru prezumția de paternitate și pentru stabilirea paternității de către o instanță judecătorească. Prezumția de paternitate este reglementată de articolul 2 din Legea (1985:367) privind aspectele internaționale legate de paternitate. Conform acestei dispoziții, un bărbat care este sau a fost căsătorit cu mama unui copil este considerat a fi tatăl copilului dacă acest lucru este consecința legii statului în care se afla domiciliul copilului la naștere sau, în cazul în care legea respectivă nu consideră pe nimeni ca fiind tatăl copilului, dacă acest lucru este consecința legii unui stat al cărui cetățean a devenit copilul la naștere. Dacă, cu toate acestea, copilul avea domiciliul în Suedia în momentul nașterii, chestiunea va fi întotdeauna decisă în conformitate cu legislația suedeză. În cazul în care paternitatea trebuie să fie stabilită în instanță, instanța va aplica în general legea țării în care copilul își avea domiciliul la momentul în care a fost pronunțată hotărârea în primă instanță.

Conform articolului 3 din legea (2018:1289) privind **adopția** în situațiile internaționale, o instanță suedeză care examinează o cerere de adopție trebuie să aplice legislația suedeză.

O decizie privind o adopție străină care este valabilă în Suedia are același efect juridic ca și o decizie de adopție suedeză.

Chestiunea legii aplicabile în ceea ce privește **întreținerea copiilor** este reglementată de Protocolul de la Haga din 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere. Norma generală este că obligațiile de întreținere sunt reglementate de legea statului în care copilul își are domiciliul. În cazul în care copilul nu poate să obțină întreținere de la partea care este obligată să furnizeze întreținere în temeiul respectivei legi, legea aplicabilă este legea țării în care se află instanța sesizată. În cazul în care copilul nu poate să obțină întreținere de la partea care este obligată să furnizeze întreținere în temeiul oricăreia dintre cele două legi și ambele părți sunt cetățeni ai aceluiași stat, legea aplicabilă este legea statului respectiv.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

În ceea ce privește **capacitatea de a încheia o căsătorie**, a se vedea punctul 3.3 de mai sus. Norma generală este că o căsătorie este considerată **valabilă în ceea ce privește forma** dacă este valabilă în țara în care a fost încheiată; a se vedea capitolul 1 articolul 7 din Legea (1904:26 p. 1) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie și tutelă.

Efectele juridice ale căsătoriei pot fi împărțite în două categorii principale: cele din sfera personală și cele legate de proprietatea soților (a se vedea punctul 3.6 de mai jos). Principalul efect juridic al căsătoriei în termeni personali este acela că soții au o obligație reciprocă de a se întreține reciproc. În dreptul internațional privat suedez, chestiunile legate de dreptul soților la moștenire, dobândirea numelui celuilalt soț sau datoria de a întreține copiii celuilalt soț nu sunt considerate ca fiind efecte juridice ale căsătoriei, iar legea aplicabilă este stabilită de normele privind alegerea legii care reglementează succesiunea, numele personal etc.

Chestiunea legii aplicabile în ceea ce privește **întreținerea celuilalt soț** este reglementată de Protocolul de la Haga din 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere. Norma generală este că obligațiile de întreținere sunt reglementate de legea statului în care partea având obligația de a furniza întreținere își are domiciliul. În cazul în care oricare dintre soți se opune aplicării legii respective, iar legea unui alt stat prezintă o legătură mai strânsă cu căsătoria (în special, legea statului în care soții au avut ultimul domiciliu comun), trebuie aplicată legea respectivului stat.

În materie de **divorț**, articolul 4 alineatul (1) din capitolul 3 din Legea (1904:26 p. 1) privind anumite raporturi juridice internaționale cu privire la căsătorie și tutelă prevede că instanțele suedeze trebuie să aplice legislația suedeză. Articolul 4 alineatul (2) prevede o excepție în cazul în care ambii soți sunt cetățeni străini și niciunul dintre ei nu a avut domiciliul în Suedia pentru o perioadă de cel puțin un an.

Dreptul material suedez nu include instituțiile juridice ale **separării de drept** sau ale **anulării căsătoriei**. Normele care reglementează împărțirea bunurilor după separarea de drept sunt stabilite în capitolul 2 articolul 6 și în capitolul 3 articolul 13 din Legea (2019:234) privind relațiile patrimoniale dintre soți sau concubini în situațiile internaționale.

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Chestiunile privind legea aplicabilă regimurilor matrimoniale sunt reglementate de capitolul III din Regulamentul Consiliului (UE) 2016/1103 din 24 iunie 2016 de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale. Există norme similare pentru partenerii înregistrați în capitolul III din Regulamentul Consiliului (UE) 2016/1104 din 24 iunie 2016 de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate. Capitolul 2 din Legea (2019:234) privind relațiile patrimoniale dintre soți sau concubini în situațiile internaționale stabilește dispozițiile care completează regulamentele Uniunii Europene (a se vedea *inter alia* articolele 4 și 5 din capitolul 2).

Există dispoziții speciale privind legea aplicabilă regimurilor matrimoniale în contextul nordic în capitolul 3 din Legea (2019:234) privind relațiile patrimoniale dintre soți sau concubini în situațiile internaționale (a se vedea *inter alia* articolele 8–11 din capitolul 3).

3.7 Testamente și succesiuni

Chestiunea alegerii legii în ceea ce privește testamentele și succesiunile este reglementată de Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor. Normele privind alegerea legii prevăzute în regulament se aplică indiferent dacă legătura internațională este cu un stat membru sau cu oricare alt stat.

Există, totuși, dispoziții speciale privind valabilitatea unui testament în ceea ce privește forma, în conformitate cu capitolul 2 articolul 3 din Legea (2015: 417) privind succesiunea în situații internaționale (*lagen om arv i internationella situationer*), care transpune Convenția de la Haga din 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare în legislația suedeză. Un testament trebuie considerat valabil dacă îndeplinește cerințele legate de formă în conformitate cu legea locului în care testatorul l-a redactat sau cu legea locului în care testatorul își avea domiciliul sau a locului a cărui cetățenie o deținea testatorul la momentul în care a fost redactat testamentul sau la momentul decesului. O dispoziție referitoare la bunurile imobile trebuie de asemenea considerată valabilă în ceea ce privește forma dacă îndeplinește cerințele legate de forma sa în conformitate cu legea locului în care este situat bunul imobil. Aceleași norme se aplică în ceea ce privește revocarea testamentelor. O revocare trebuie de asemenea considerată valabilă dacă îndeplinește cerințele legate de forma sa în conformitate cu oricare dintre legile în temeiul cărora forma testamentului a fost valabilă.

3.8 Proprietatea reală

În domeniul legii proprietății, există norme scrise privind alegerea legii numai pentru anumite cazuri privind navele și aeronavele, instrumentele financiare și bunurile culturale care au părăsit ilegal teritoriul, precum și pentru anumite situații reglementate de Convenția nordică privind insolvența și de Regulamentul privind insolvența.

Efectele legii proprietății în cazul unei achiziții de bunuri mobile sau imobile sau al unei ipotece asupra unor astfel de bunuri, de exemplu, trebuie să fie stabilite în conformitate cu legea țării în care sunt situate bunurile la momentul achiziționării sau al ipotecării. Legea respectivă va stabili natura eventualelor drepturi de proprietate, modul în care începe și încetează un drept de proprietate, eventualele condiții formale care ar putea exista și drepturile pe care dreptul de proprietate le conferă împotriva terților.

În ceea ce privește drepturile de garanție străine, este stabilit în jurisprudență că, în cazul în care, atunci când apare dreptul de garanție, vânzătorul știe că bunul urmează să fie dus în Suedia (iar dreptul de garanție nu este valabil în Suedia), vânzătorul ar fi trebuit, în schimb, să obțină o garanție care îndeplinește cerințele prevăzute în legea suedeză. În plus, un drept de garanție străin nu ar trebui să producă efecte juridice în cazul în care a trecut o anumită perioadă de timp de când bunul a fost adus în Suedia. În aceste cazuri, creditorul străin va fi avut timp fie să obțină o nouă garanție, fie să recupereze datoria.

3.9 Insolvența

Regulamentul din 2015 privind insolvența stabilește normele care reglementează legea aplicabilă cu privire la alte state membre ale Uniunii Europene (exclusiv Danemarca).

În ceea ce privește țările nordice care nu fac obiectul Regulamentului din 2015 privind insolvența, există dispoziții separate privind legea aplicabilă, care se bazează pe Convenția nordică din 1933 privind insolvența și care au fost transpuse în legislația suedeză prin actele legislative adoptate în 1981 (cu toate acestea, dispozițiile legislației anterioare din 1934 se aplică cu privire la Islanda). Norma generală a Convenției nordice privind insolvența este aceea că o procedură de insolvență într-un stat contractant (țara în care are loc procedura de insolvență) trebuie să includă, de asemenea, bunurile aparținând debitorului care se află într-un alt stat contractant. Ca o regulă generală, legea țării în care are loc procedura de insolvență trebuie aplicată chestiunilor privind aceste bunuri, precum dreptul debitorului de a-și controla bunurile și elementele care trebuie incluse în activele insolvenței.

Cu excepția normelor menționate mai sus, marea parte a dreptului internațional suedez privind insolvența nu este stabilit în legislație. Premisa fundamentală este că se aplică legea țării în care are loc procedura de insolvență (*lex fori concursus*). Aceasta înseamnă *inter alia* că, pentru o insolvență suedeză, legea suedeză se va aplica atât pentru procedura în sine, cât și pentru orice alte chestiuni legate de legea insolvenței.

Ultima actualizare: 30/03/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE

și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.